

Är du en trendig mama eller papa?

Det är trendigt att vara förälder. Kändisarna tävlar i att skriva böcker, krönikor, kåserier och synas i media med sina kids. Att ha ett eller flera barn som syns vid din sida eller som du berättar om verkar vara vägen till berömmelse. Ta till exempel Martina Haag som blivit kändis genom att berätta om vardagslivet i villan i Bromma med mannen och barnen. Eller Linda Skugge som fokuserar på sina döttrar och alla vedermödor som mammalivet innebär. Emma Wiklund som gjorde comeback som fotomodell vid 37 års ålder och som skrivit krönikor och artiklar om livet som småbarnsmamma.

Listan kan göras lång. Och den gemensamma nämnaren är alltså barnen. Och att det är hårt jobb med barn. Att barnen blir sjuka. Att de bråkar, tjatar, kräver en massa. Att man inte får sova. Att man inte hinner med sin partner, sitt sociala liv, sig själv. Som »handikappmorsa« kan jag inte låta bli att slås av skillnaden i arten av problem som alla dessa trendiga föräldrar har jämfört med tillvaron i vår familj.

Man kan läsa beskrivningar av morgonkaos som består av kinkiga ungar som inte vill äta, klä på sig eller borsta tänderna. Om gosedjur som är borta och sena lämningar på dagis. I vår familj handlar det om att tvätta och klä på en mellanstadiekille, hjälpa honom med frukosten, medicinera, sätta på ortoser, borsta hans tänder, packa ryggen, skriva i kontaktboken och gå igenom dagen med assistenten. Se till att han står nere på gatan exakt den tid skolbussen kommer. Medan vi låtsas att det inte är någon brådska i världen, för omhan känner sig stressad går allt i baklås och då kan man verkligen tala om att det uppstår förseningar – i timal.

Ett annat populärt tema är maten. Här verkar det finnas en mängd svårigheter för många mamas och papas. Barnen vill inte äta eller så vill de bara äta köttbullar (eller prinskorv eller burkmajs eller glass eller.....) och de spiller hela tiden. Min 13-åring älskar att vara med och laga mat. Och det är ju supertrendigt att ha med barnen i vardagslivet. Med bara en fungerande hand som har svårt att greppa samt svårigheter att hålla balansen tar det sisådär två timmar att steka köttbullar, skala potatis och skära sallad. När vi äter ska det tränas på att hålla gaffeln själv och gärna också glaset. Kladd och spill? Ja gissa....

Att barnen blir sjuka innebär stora kriser för våra kolumnister. Vad som är sjukdom eller inte kan ju diskuteras, men i vår värld handlar det om att häva kramper, flera timmar, att ha barn som får kramper på natten, att alltid ha sömnbrist även när barnen för länge sedan passerat åldern för vaknätter.

Jag har den största respekt för att det är jobbigt med småbarn. Jag vet det av egen erfarenhet. Min dotter har ofta krävt lika mycket eller mer av mig än min son. Men den

stora skillnaden är att det är helt normala krav. Det är så det är att vara förälder och egentligen inte något att bli förvånad över. Det är skönt att få bekräftelse på att andra också tycker att det är jobbigt, men man vet ju att det går över. Man vet att ungen kommer att börja gå, äta själv, prata, leka med kompisar, börja i skolan där vi bor, växa upp och bli trotsig tonåring och slutligen flyga ur boet som en självständig person.

Men med våra andra barn, som kommer att behöva oss hela livet, är inget självklart. Och vi syns inte i några tidningsspalter eller i trendreportage.

Jag vill inte bli tyckt synd om, men jag önskar att allt vi gör skulle synas mer, att vi skulle kunna känna oss som stolta »mamas och papas«. För jag är stolt över båda mina barn. Över allt de är och kan. Fast de har så olika förutsättningar. Jag önskar att någon skulle beskriva vardagen i ett liv som mitt på ett roligt och träffsäkert sätt. Att alla våra vardagliga bestyr fick lite credit. För vi finns ju också. Fast vi inte syns så värst mycket.

MARIA ENNEFORS